

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FÉNYKÉPEKRE 02.

Vehofsics Erzsébet: Rozsdavirág

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

LAKAT...

Kutasi Horváth Katalin: Seprence kapudon

Megkövesedett lakat lóg
megdermesztett szíveden,
rég bezárult kapud rándul
vasszegekkel vert lelked.

Seprence maradt utánam
- nálad kopogtam az éjjel -,
hiába vártam válaszod
nem múló, bús szenvedéllyel...

Dobrosi Andrea: Szétrúgom

Itt szürkébe bújtattak a mindennapok,
észre se vetted azt, ha egy-egy szín elért,
de mosolyod a gyönyör palettája volt;
esedezem is azokért a színekért.

Most ott vagy, odafent neveted a szürkét,
nekünk pedig a lelakatolt csend jutott,
veszettül kerget bennünket még a szükség,
hol néha megreped a nincstelen-burok.

Szó nélkül mentél, hogy tehetted mégis ezt?
Sose mondtad - de elképzelnem sem tudom -
már úgy kitölnenéd, mit ígér az égi teszt...

Akkor most (hogy már csak mi vagyunk félúton,
s a hiányoddal minket már nem rémítasz)
a lelakatolt csendet, mint port, szétrúgom.

Bubrik Zseraldina: Elmúlás

Lakat a szívemen,
Virág a kilincsen.
Bánat a lelkemben,
Fázok a testemben.

Jószay Magdolna: Rozsdamarta lakat

A kaput, melyet évtizedek óta
tán ember sem érintett,
rozsdalepi, s alig felismerhető
a lakat, mely szinte a kapuba olvad...
régén nem kellett, hiszen
kulccsal jártunk be ott,
mely valaha hozzátok vezetett,
nagyamám, nagyapám...
Hova tűnt a sok gyönyörű, régi nyár?
Istenem, ez az ócska zár...
talán kulcsa sem nyitná már, ha meglenne,
egybenőtt kapuval a lakat szinte,
mégis szívembe markolnak
ennyi sok év után az emlékek.
Könnyeim égetik szememet,
sósan folynak le szám sarkába,
míg kezem egész idő alatt
önkéntelenül is az útközben szedett,
apró virágokon matat...
E csokrot a sors is ideszánta,
ide, emlékezve rátok lelkemben,
s lehet, a kapu, lakat rozsdamarta,
de ez apró virágcsokor rajta
élővé varázsolja egész áldott
gyerekkoromat - a szívemben.

Dittrich Panka: Keresem

Virágok hervadnak,
száraz szirmokat sodor a szél.
A vihar eláll.

Fullad a némaság,
hallható a szava,
messzi tékozol illata.

Egyszer lezárul az élet.
Kapuja lakatján
szabadon rabja lesz a lélek.
/Ki-be jár a vétek./

Halál csendje sípol
onnan a sír alól,
könnyes dalt
darabokra dúdol...

Ott állok, meghajolok,
lehajolok időtlen nyomába.
Az emlékezés
sejtelmes mivoltában
bárgyún markolom a nincs-et,
azon a kilincsen.

A túlvilág előtttem,
az élet mögöttem,
és keresem az Istent.

Virágok hervadnak,
száraz szirmokat sodor a szél.
A vihar eláll.

Czégény Nagy Erzsébet: Haiku variációk fényképre

vágyaid lakat
alatt porosodnak már
hiába virág

*

rozsdás lakaton
színpompás szalmavirág
élet és halál

*

rozsdás lakaton
színpompás szalmavirág
újraébredés

*

amit lezártál
magadban ne éleszd újra
dobj rá virágot

*

ha bölcsességed
lakat alatt tartod úgy
nem nyílik virág

*

ki nem mondott szó
mázsás súly a lelken
terhes vas-virág

Varga Katalin: Szív-lakat

Szívemet lelakatoltam, nem kell több érzelem.
Bús magányba vonultam, elkerült a szerelem.
Annyi más szépség van. minek a könny, a csalódás?
Gond nélkül élem életem, nem kell ehhez társ.
De magányomba virág került, jöttek szép szavak.
Valaki közel került hozzám, nincs már szív-lakat.

Jószay Magdolna: Gyönyörű ellentét

Valamikor régen fényes volt e lakat,
fénylettek szemeim is, ha csak megláttalak.
Mennyi minden más lett, minden megváltozott,
a szívárvány odalett, az ég sokszor beborult...

A háború után végre fegyverszünet,
lakatunk a kapun szinte elenyészett.
Érzelmek jönnek, osonva megszűnnek,
a lakatok s a szemek már máshol fényesednek.

Fény és sötétség; szerelem, gyűlölet,
Hóhullám, didergés; gyöngédség, rémület...
Az ócska lakaton e pár szál százszorszép...
belesajdulok, olyan gyönyörű ez a kép.

Dittrich Panka: Kapu

Ritkán járok arrafelé, pedig szülővárosom szívében áll egy műemlék jellegű ház, ahol egykor a szüleim laktak, a Liszt Ferenc utcában. Ha vendégem jön és sétálni hívom ide, a belvárosba, mindig megmutatom a házat, és néhány gyermekkori emlékemet is felidézem.

Emlékszem, milyen nehéznek tűnt azt a nagy kaput kinyitnom. Az óriás vaskilincs sosem akart engedelmeskedni, megmakacsolta magát. Én ezért mérgemben jó nagyot belerúgtam, hogy be tudjak jutni a házba, akkor is, ha a lábam sajdukt belé. Hét testvérem közül az öcsém volt az, aki mindig és mindenkor velem játszott, csavargott és rosszkodott, így a kapunyitásoknál elsőbbséget adva, olykor az ő lába is bánta. Akárhányszor nyílt a kapu, pinceszaggal köszöntött ránk a lépcsőházban. A padláson is ilyesféle illat terjengett. Jut eszembe, milyen jólesett ott egy kis ablakon kukucskálni a nagy világra. A csúzlizást pedig említeni sem merem, ha a galambokra gondolok.

Ma már nem lehet szabadon ezen a kapun betérni. Kapucsengő védi az idegen betolakodóktól. Pedig szívesen megnéznék ott belül mindent. A meredek csigalépcsőt, és a szüleim egykori otthonát. Igaz, a folyosón lévő budi lenne a legutolsó, amire kíváncsi volnék. Sötétedés után sosem akaróztam annak bérlője lenni.

A vendégeimnek elmondom, hogy itt laktak a szüleim. Én első és második osztályos koromban egy-egy szünet erejéig töltöttem itt velük az időt. Felmutatok az óriás kapu felett lévő ablakra, hogy az a konyháé, abból nyílt az előtér, amiből pedig az egyetlen szoba, melyet ittlétem alkalmával tízen laktunk úgy, hogy egy nagy, hatszemélyes kanapén aludtunk, az is előfordult, hogy ruhástól. Aztán azt is megemlítem, hogy majd egy napig a kapuban raboskodtam, mert akkor bezzeg hiába volt szófogadó az óriás kilincs, egy nagyhangú kiskutya miatt félttem bemenni a házba. Hevesen kalimpált a szívem a rettegéstől, hogy az a kis kutya mily nagyot belém fog harapni.

De ennél sokkal szaporábban vert a szívem, amikor 7 év elteltével újra ebben a kapuban álltam, köszönhetően annak, hogy középiskolás lettem és Győrbe kerültem. Első utam ide vezetett. A kilincset könnyedén használtam. Ugyanolyan illat terjengett a lépcsőházban. Az emeletre felvezető kanyar íve kicsit mintha tágabbra nyílt volna azóta. Nem siettem, minden egyes lépéssel előbbre kerültem múltbéli emlékemhez. Bár szívesebben rohantam volna, annyira jó lett volna úgy felfutni a lépcsőn, hogy lesz ott valaki, aki szívesen fogad, ha váratlanul betoppannék, akkor is. Ám tudtam, a lakás, szüleim egykori fészke üres. A bejárati ajtón lakat. Névtábla sincs. 14 évesen annyit tudtam, a szüleim elváltak. Ott, a zárt ajtó előtt nem gondolhattam azt, hogy hazaértem, nyílik az ajtó és otthon leszek. Csak azt éreztem, *otthon lehetnék, ha ...!* Ekkor döbbsentem rá, hogy nem szabad azon elmélkednem, hogy mi lenne, ha...! *Megfogadtam, sosem fog fájni az, ami csak lehetett volna, ha...!*

Nem mondom biztosra, de talán ott döbbsentem rá, hogy a múltat le kell zárni. Ahhoz, hogy százszor szebb legyen minden, ami következni fog, és ahhoz a kulcs csakis az én kezemben van.

Egyik titkom nyitja az, hogy amelyik kapu nem nyílik, azt attól még nem rugdalom.

Dél Tamás: Mindenkinek szüksége van virágra

- Leányka!

Kinek szeded azt a csokrot?

- Láttam ott

egy kaput lakatra zárva;

olyan rozsdarágta.

Ha rátalálok

a Vasvirágra,

meglásd,

az majd sarkig tárja.

- S ha egy rémmeséből

szökötten,

vérengző kísértet

van mögötte?!

- Nem a temetőben

szedtem,

miért bántana?

Felmászom

az égigérő rózsafámra,

hogy szirmát ontsa

illatul,

s meglátod,

hogy ettől még az

ő szíve is felvidul.

- És, ha egy lőszerraktár?!

Ha elég egyetlen szikra,

hogy eltűnjön a város,

s nemcsak, aki felnyitja?!

- Látod ezt a virágot?

Most szedtem

egy vulkán oldalából.

Éltetője a tűz,
mégis csak
a szirma lángol.

- Óvóhely az,
ahonnan a gazdag
a szegényt kizárja,
miközben pusztulást hoz
erre a világra.

- Akkor...
ha majd kilép onnan,
s csak a romokat látja,
neki lesz
a legnagyobb szüksége
erre a virágra!

Jószay Magdolna: Dal belülről

Mikor a temetőben gyertyákat gyűjtanak,
egy kriptá ajtajánál mindig megállok.
Ott lóg rajta egy már nem használt lakat,
megette a rozsdá; nézem, s álmodozok.

Kik benne nyugszanak száz éve is talán
- a lakat szinte majd magától elporlad -,
békét találtak-e lelkükben mára már?
Látogatójuk sincs, hosszú évek alatt.

Körbenézek lassan, nincs senki e részen,
pár szál kedves vadvirágot lecsippentve
a korhadt lakathoz csúsztatom a részen...
s ekkor valahol eltemetve mélyen
egy dalt hallok belül, némán lélegezve.

Bubrik Zseraldina: Bánatomban

Bánatomban keservesen megfulladok,
Levegőért hiába kapkodok.
Belső lelkem zárva van,
Lakattal őrzöm, virággal díszítve.
Nézd meg szomorú arcom,
Nem látod titkomat.
Takarom magamban álarcgal,
Új ajtót nyitnék válasszal.

Dobrosi Andrea: Belém oson

Nem láttam még százszorszép szemed,
az illatozó rózsaszád,
mint ívelt épp az rajtam át,
bánom is, hogy nem szerettelek.

Nem. Akkor lelakatoltalak,
ahogy pinceajtót, rácsot,
korbácsod voltam, korbácsod,
ki mára nem ütlegel holtakat.

Így vizlek én, sárgában, zöldben,
a szürkét pedig eldobom,
túlteszek rozsdás lakaton,
s a pinceajtó, a rács zörren.

Emlék lettél korbácsomon,
látom is százszorszép szemed
és rózsaszád, mely rám nevet,
az illatod már belém oson.

Dobó Georgina: Pécsi lakatfal

Nem telt pénzünk
lakatra,
Virágra még úgysem.
Kikerics, ibolya, vadvirágok
hada.
Nem telt pénzünk
lakatra.

Mukli Ágnes: Felejtés

Lassan araszol a gyanakvó idő,
birtokol minden percet, órát.
Felejtődnek rózsailatú nyarak,
lassan tűnnek el a nevetések,
becéző szavakkal régi mesék.
A feledés nehéz kő.
Időtlenységbe zár százszor szép ölelést,
fagy-hidegben megfeszült redőt,
fásulttá fagyott alkukötéseket,
tömbökké tömörítenek titáni erők.
Hidege rejteget álszent nyugalmat,
súlyos vétség szűkös napon,
mindenen átsüt, ami hiányzik,
fájó könnyekben fájnak nagyon.
Felejtenem kell megsápadt arcod,
patak sodrását, ha ásít a hold.
Virágok színét sosem volt réten,
sirató éneket, ha csobban a tó.
Elárvult kertem üde zöldje,
napfényben árnya ablakomig ér,
aranyesőktől arannyá lettek,
százsorszépek szíved helyén.

Dömötör-Nagy Nóra: Bánatot feloldozó szeretet

Sötét az a szív, mely most feltárulni készül.
Régóta habozott, de találkozik ma Ő vele végül.
Pár napja elképzelhetetlen volt számára.
Nem gondolta, hogy sor kerül valaha is titkos vágyára.

Találkozik ma boldogságának kulcsával.
Emiatt, hogy boldogtalan legyen, egyenlő a nullával.
Mert Ő fogja minden bú alól felmenteni.
Évek óta szomorúságtól borús lelkét megmenteni.

Mikor vele van, elfelejt minden sérelmet.
Ő a kulcs. Ő az, ki megmutat majd minden boldog érzelmet.
Tőle sohasem fog kapni válaszul tabut.
Ő az, ki kitarja a derűt tőle elzáró vaskaput.

Nagy léptekkel hirtelen az utcára lement,
Mert minden szomorúságot juttatott eszébe idefent.
Meglátván szerelmét a sarkon őrá várva
Boldogan futott felé, szívében minden rosszat lezárva.

Szemeit nézve nem érezte már bánatát.
Majd átadván a fiú egy csokrot, a lány elsírta magát,
Párja szemeiből a könnyet eltüntette,
Nem is sejtván, hogy ezzel a leányt milyen boldoggá tette...

Dobrosi Andrea: Lángrózsát

Isten a létlakatban elforgatta a kulcsát,
magával vitt, s te már ott vagy, kinyílt az odaát,
mint nekünk százszorszépek, babarózsák, nárciszok,
az űrbe írtad magad, ami nem egy légy piszok.

De eljön majd az idő, s szivárványba lépünk,
ahogyan a parázs, hamvad el a szürkeségünk,
egyszer a mi lakatunkban is elfordul a kulcs,
de addig is könyörgünk, szívünkben lángrózsát gyűjts!

Szabó Edit Irma: Fény-függőágyon

Ágakon, fény-függőágyon
létem, mint szenderegő álom.
A félelem kulcszörgése
mindörökre szegre téve.

Tágul bennem az új öröm,
megpihenek sziklakövön.
Mellém csak a nyugalom ül,
múltam bölcseleteket szül.

Utam mandalákon halad,
követem a sorsvonalat.
Gerincemen borzongás fut,
ébredésem hajnalpír-út.

Petres Katalin: Végletek 2015

Szürke, hideg lakaton
színes virágcsokor.
Dermedt, ködös múltunk
sötétben bujdokol.
Ezer jajkiáltás árnya
lelakatoltan is feltör...
- vasajtó mögül kísértőn -
Kong, döng a múltnak kútja!
Enyhítheti-e vadvirágok csokra?
Áldott, akié e szelíd bokréta!

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
